

Én nem tudom, hogy az a mondás, mely szerint más kárán tanul az okos, érvényesül-e a jelenlegi magyar politika gyakorlatában.

Természetesen nemcsak a kormányra hanem ellenzékére is gondolok, a baloldalra, amely most, éppúgy mint 1990 és '94 között *formálisan* a hatalmon kívül rekedt. Sőt amikor a politika gyakorlatáról beszélek, a média is eszembe jut, hiszen a sajtóban nyilvánulnak meg legfőnyesebben a magyar és kelet-európai közélet jellemzői és sajátosságai.

A Fidesz, miközben készült a kormányzásra, aligha volt biztos abban, hogy az „okoskodás” korszaka ily hamar lezárul. Mégis számított rá, így nem következett be a „*tett halála*”, döntés döntést követett, nyilvánvalóan azzal a szándékkal is, hogy ne ismétlődjön meg az elődök alapvető hibája: a tévova várakozás. Ha jól tudom, a Fidesz a társadalomtudományok kutatási módszereire és rendszerező elveire támaszkodott akkor, amikor tanulmány tárgyává tette például az első szabadon választott kormány hatástartalannak bizonyult intézkedéseit és jó szándékú balfogásait, amelyekkel, mint tudjuk, *a pokolra vezet út van kikövezve*. Az így nyert tanulságok egy részét rögvest hasznosította: többek között azonnal kihúzta a gyékényt a tb-önkormányzat talpa alól, s más egyebekből is nyilvánvaló: *az Orbán-kormány eltökélte, hogy jobbközép elődjének eredményeire épít ugyan, de hibáit nem ismétli meg*.

Én nem tudom... (*Ki ír szatírárt*)

Mégis sokunkat, a magyar médiából áradó szüntelen politikai feszültség hatására, a déja vu érzése fogja el. Ez a kissé kellemetlen érzés, amely már-már a hallucinációra emlékeztet, nem alaptalan. A médiatűz, amely '94 és '98 között hamvadni látszott, a Fidesz választási győzelme után úgy izzott fel a nyilvánosságban, akár az ember ajkán az addig idegdúcokban lappangó herpesz.

Van azonban egy lényeges különbség: míg '90 után egy ideig a (lelkifurdalt?) szocialisták csendben voltak, most az ő hangjuk, ha kevésbé árnyalt is, legalább olyan erős, mint az SZDSZ-é. *Az akkor furdalt lélek most a méltatlanul mélyen sértettet játssza el*. A kontinuitást természetesen a független-szabad demokrata köz-, szép- és szakírók képviselik, bár most már alig-alig különböztethetőek meg a szocialista tollforgatók javától.

A minap felhívott egy olvasóm, aki elmondta, hogy a Kilóg a lóláb című (1992 és '94 között publikált írásaimat tartalmazó) kötetet lapozgatva a mostani médiaattakokra kísértetiesen emlékeztető jelenségekre lett. A példák, amelyeket az akkori haladó magyar sajtóból vettem, új-

ra élnek és virágoznak a mai magyar haladó sajtóban. A média semmit sem tanult, és semmit sem felejtett. *A Horn-éra alatt tapasztalt aluszékonytságot most hisztéria váltotta fel*. Egyes, porukból újjáéledt médiadiztárok már-már úgy viselkednek, mint a viccbeli, önmagát sokáig fegyelmező és koordináló túlmozgásos gyerek, aki a nyugodt viselkedéséért jutalmul kapott fagyaltot nagy igyekezetében a fülébe tömi.

Az élharcos jelenleg Eörsi István, aki saját bevallása szerint csak azért nem ír szatírárt az Orbán-kormányról, mert fél, hogy olvasói a legvadabb képtelenségeket is komolyan veszik, mivel „a miniszterelnök voluntarizmusa elérte azt a fokot, hogy szatíra már nem szárnyalhatja túl valóságos állapotát”.

Kedves jó Eörsi István! Nekem az a véleményem, hogy az önök és számos epigonjuk stílusa érte el azt a fokot, amely, mivel túlmutat az önparódia állapotán, semmiféle parodizálással túl nem szárnyalható. Olvasóikat ez téveszti meg. Túl az ép ész határán ezért vesznek komolyan bármily képtelenséget, ami a Mancs vagy más haladó orgánumok közülnek. *Ez a szabad-agyomosás közvetlen eredménye*.

Azok viszont, akik az életet és politikát másképpen gondolják, épp ettől undorodnak.

Hogy az önparodisták meddig állnak piederstálon, én nem tudom.

Kristóf Attila